

nesten kun c. 6 pCt. af Eshjærgrounten. At de have gjort en noget forbudsende Indrømmelse, hvis de kunde fortsætte uden noget nyt Skib, skal jeg villig erkende, men jeg antager, det har været under Indtrykket af, at det sikkert vilde ende med, at det ny Skib blev sat i Gang. Naar man overhovedet taler om den Understøttelse, de saa, som slet ikke er noget, det forenede Dampskibsselskab forlanger, thi det maa man ikke glemme, de forlange ikke noget andet, end at de maa sejle uden Subsidier og konkurrere med hvem som helst, blot ikke med Staten — det følger af sig selv — saa maa det erindres, at Selskabet i Virkeligheden har maattet finde sig i en Takstnedsættelse af 75,000 Kr., og hvis det virkelig, som det erede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds paastod, lukrerer Bropengene — den erede Minister mener det ikke, men det erede Medlem mener det — har det i Virkeligheden til Ækvivalent derfor renonceret paa de 5 Shilling pr. Ton, som der har været afforderet med det om. Altsaa bliver nu, naar det omtalte ny Skib sættes i Gang, Understøttelsen reduceret til de opgivne 120,000 Kr., saa at alle de ældre Tilskud falde bort. Fra mit Synspunkt er det de 120,000 Kr. for meget; Selskabet skulde intet have; det skulde have Lov til at indrette sig, som det vilde, og saa finde sig i den Konkurrence, der mulig kunde blive etableret. Man har imidlertid villet det anderledes i Rigsdagen, man har kun villet have med det ene Selskab at gøre, og det pincer man saa ned saa langt som muligt. Jeg tror, at man nu har naaet den Grænse, som er fornuftig og rimelig, og jeg tror, at den højtærede Minister har handlet overordentlig ekspedit ved at opnaa det Resultat, han har, hos det forenede Dampskibsselskab.

M. Klausen: Den højtærede Minister fremtom før med et Forsvar for Arbejderforholdene ved „Berlingske Tidende“. Jeg havde nemlig i Gaar tilladt mig at fremsætte den Paastand, at „Berlingske Tidende“ var et af de Blade, som betalte sine Arbejdere daarlighst. Det har for saa vidt glædet mig, at den erede Minister har taget Bladets Arbejderforhold i Forsvar, fordi det forekommer mig, at den højtærede Minister derved har indrømmet, at han føler sig medansvarlig for Arbejderforholdene ved det Blad, der i Virkeligheden staar under hans Overhøjhed. Jeg vil derfor tillade mig at opfordre den højtærede Minister til at gøre sin Indflydelse gældende, saaledes at disse Arbejderforhold ved Bladet kunne blive forbedrede. Nu for Tiden er det jo saaledes, at „Berlingske

Tidende“ er det eneste Blad her i Kjøbenhavn, som ikke er gaaet ind paa at betale efter den Tarif, som er gennemført inden for Typografernes Fag. Ved alle andre Blade betales der f. Eks. for Overarbejde efter Kl. 9 Aften. Arbejderne faa 50 Ore pr. Time og 50 Ore efter Kl. 12 pr. halve Time. Typograferne have adskillige Gange henvendt sig til „Berlingske Tidende“ med Anmodning om, at Bladet vilde give dem en lignende Betaling for Overarbejde, som andre Blade maa betale, men hver Gang uden noget som helst Resultat. Ser man ligeledes paa andre Arbejdere ved „Berlingske Tidende“, f. Eks. Arbejdsmandene, ere de ogsaa meget daarligt lønede. De have en meget lang Arbejdstid og en meget lille Ugeløn. Der er i det sidste Mars Tid et Par Gange blevet indført Forbedringer i Arbejderforholdene, men mærkeligt nok er det hver Gang slet ikke efter den højtærede Ministers Initiativ, men derimod derved, at „Socialdemokraten“ har taget fat paa dette Forhold og kritiseret det, og derved er det lykkedes at gennemtvinge en ringe Lønforbedring. Men Kravet paa Betaling for Overarbejde staar endnu tilbage, og jeg vil da tillade mig at opfordre den højtærede Indenrigsminister til at gøre sin mægtige Indflydelse gældende, for at dette det rigeste Blad her i Landet ikke fremdeles skal staa som en af de daarlighste Arbejdsgeivere. Den højtærede Minister vilde som Bevis paa Arbejderforholdenes Godhed ved „Berlingske Tidende“ anføre, at Folt, naar der var Blads ledig, strømmede til for at søge den. Men det beviser i Virkeligheden ingenting; for selv om det er den allerdaarlighste Blads, der er ledig, blot det er en fast Blads, der er opslaaet, selv om den betales albrig saa slet, kan man se, at der strømmer Masser af Mennesker til for at søge den. Vi kunne f. Eks. se ude paa Holmen, hvorledes Folt strømme sammen i hundredevis blot for at tjene en Dagløn paa 2 Kr. Den Omstændighed, at „Berlingske Tidende“ kan faa sine Bladsfer besatte, at Folt strømme til, naar der der er en ledig Plads, beviser derfor ikke, at Arbejderforholdene ere gode, men det beviser tværtimod, at der indenfor Faget hersker en permanent Arbejdsløshed. Men jeg synes, at vort rigeste Blad her i Landet, det, der har den største aarlige Indtægt, dog skulde være det, der var det sidste til at spekulere i at udbytte den herskende Arbejdsløshed og gøre sig Fordel ved Hjælp af denne. Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, er jo hans Standpunkt overfor „Berlingske Tidende“ det, at han foreløbig intet vil gøre, men afvente